

Sygn. akt SNO 79/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Marian Buliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego [...],
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2016 r.

sprawy **A. M.**,

sędziego Sądu Rejonowego,

w związku z odwołaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 16 października 2015 r.,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że pkt I wyroku otrzymuje następującą treść "uznaje obwinioną sędzię A. M. za winną dopuszczenia się przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 usp popełnionego w sposób wyżej opisany", nadto dotychczasowy pkt I wyroku otrzymuje numerację II, a pkt II wyroku otrzymuje numerację III;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla Okręgu Sądu Okręgowego w [...] złożył wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko A. M. – sędziemu Sądu Rejonowego o czyn polegający na tym, że:

w okresie od 28 czerwca 2012 roku do 3 września 2014 roku, z wyłączeniem okresu od 17 kwietnia 2013 roku do 7 października 2013 roku, dopuściła się przewinienia służbowego, a zarazem rażącej i oczywistej obrazy przepisów prawa – art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 366 § 1 i 2 k.p.k., w ten sposób, że po odwołaniu w dniu 27 czerwca 2012 roku terminu rozprawy wyznaczonego w sprawie IX K .../13 Sądu Rejonowego w [...] (II K .../11 Sądu Rejonowego [...]) na dzień 28 czerwca 2012 roku zaniechała niezwłocznego wyznaczenia kolejnego terminu rozprawy, jak również podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych w tej sprawie aż do dnia 4 września 2014 roku, kiedy to wydała zarządzenie o wyznaczeniu terminu rozprawy na dzień 9 października 2014 roku, co skutkowało przewlekłością w rozpoznaniu sprawy

tj. o zachowanie określone w art. 107 § 1 u.s.p.

Na rozprawie w dniu 16 października 2015 roku obrońca obwinionej A. M. oraz sama obwiniona złożyli wniosek w trybie art. 387 § 1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie obwinionej kary dyscyplinarnej upomnienia bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Obecny na rozprawie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla Okręgu Sądu Okręgowego w [...] nie sprzeciwił się temu wnioskowi.

Sąd Apelacyjny Sąd Dyscyplinarny w [...] wobec braku sprzeciwu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego uwzględnił przedmiotowy wniosek i wydał wyrok bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 października 2015 r. sędzi A. M. na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 427 ze zm.) wymierzono karę dyscyplinarną upomnienia.

Odwołanie od tego wyroku złożył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla Okręgu Sądu Okręgowego w [...] na niekorzyść obwinionej, zarzucając temuż orzeczeniu naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na treść wyroku – art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. – polegające na zaniechaniu określenia w części dyspozytywnej wyroku czynu przypisanego obwinionej oraz jego kwalifikacji prawnej. W oparciu o to skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez

- „- zawarcie w jego punkcie I. stwierdzenia o uznaniu sędzi A. M. za winną zarzucanego jej czynu, wypełniającego dyspozycję art. 107 § 1 u.s.p.;
- modyfikację numeracji dwóch pozostałych rozstrzygnięć zawartych w tym wyroku.”

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym Sądem Dyscyplinarnym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego poparł swoje odwołanie.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Odwołanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego jest zasadne.

Bezsporne jest, że wyrok skazujący winien zawierać także dokładne określenie przypisanego czynu oraz jego kwalifikację prawną. Zaskarżony wyrok tego wymogu nie spełnił. Oczywiście jest, że to uchybienie miało wpływ na treść wyroku, gdyż nie zawiera on przewidzianego w ustawie elementu o charakterze podstawowym, do wymierzenia kary obwinionej niezbędne jest najpierw przypisanie jej popełnienia czynu wypełniającego znamiona deliktu dyscyplinarnego.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że popełnienie takiego deliktu dyscyplinarnego Sąd pierwszej instancji obwinionej przypisał, lecz uczynił to dopiero w uzasadnieniu swego orzeczenia pisząc na wstępie swoich rozważań „W sprawie niniejszej stan faktyczny jest bezsporny i wynika wprost z wyjaśnień obwinionej oraz dowodów ujawnionych przez Sąd Apelacyjny w [...] – Sąd Dyscyplinarny na rozprawie. Wyjaśnienia pani sędzi A. M., co do okoliczności faktycznych w sprawie niniejszej dają jednorodny i bezsporny przebieg zdarzeń.

Bezspornym w tych okolicznościach jest fakt popełnienia przez obwinioną przewinienia służbowego opisanego we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dla Okręgu Sądu Okręgowego w [...].

Czyn A. M. – sędziego Sądu Rejonowego wyczerpuje dyspozycję art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku prawo o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. nr 98 poz. 1070 ze zmianami/” oraz dalej

„Zgodnie z art. 107 § 1 prawo o ustroju sądów powszechnych, sędzia odpowiada dyscyplinarnie za przewinienia służbowe, w tym oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa. Zgodnie z powyższym przepisem, by sędzia odpowiadał dyscyplinarnie, koniecznym jest spełnienie kumulatywne dwóch warunków, tj. oczywistości i rażącego charakteru obrazy przepisów prawa, jakiego się dopuścić. Dokonując wykładni tych pojęć stwierdzić należy, co następuje:

- obraza prawa ma charakter oczywisty, gdy jest łatwa do stwierdzenia, a zastosowanie właściwego przepisu prawa (a więc jej uniknięcie) nie powinno budzić wątpliwości u przeciętnej osoby o kwalifikacjach prawniczych,
- obraza prawa ma charakter rażący, jeżeli powoduje szkodę lub naraża na szwank prawa i istotne interesy stron biorących udział w postępowaniu (wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2002 r. w sprawie SNO 18/02 – OSNSD nr 1-2 poz. 9).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż obraza przepisów prawa, jakiego dopuściła się sędzia A. M. ma charakter zarówno oczywisty, jak i rażący.

Oczywistość jej wynika już z samej treści przepisów art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 366 § 1 i 2 k.p.k., które wprost stanowią, co należy do podstawowych obowiązków Sędziego przy rozpoznaniu każdej sprawy. Tak więc do podjęcia prawidłowych i terminowych czynności w sprawie niniejszej nie potrzeba dokonywania skomplikowanych analiz przepisów prawa, lecz wystarczy zastosowanie się wprost do ich treści.

Natomiast rażący charakter obrazy tego przepisu wynika z narażenia na szwank interesu oskarżonego, bowiem rozstrzygnięcie jego sprawy nie nastąpiło w rozsądnym terminie.

Reasumując: obraza przepisów prawa, jakiej dopuściła się sędzia A. M. ma charakter oczywisty i rażący w rozumieniu art. 107 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych”.

W tym stanie należało zaskarżony wyrok zmienić przez dodanie pkt. I o treści „uznaje obwinioną sędzię A. M. za winną dopuszczenia się przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 u.s.p., popełnionego w sposób wyżej opisany i zmienić numerację dotychczasowych punktów wyroku i tak pkt I otrzymał numerację II, a pkt II numerację III.

Dlatego też Sąd Najwyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak wyżej.

kc